

МАРТИН КОЛЕВ

EMAILGHOST

chitanka.info

„Призрак да си проправи път през нета?!“, задавих се с кафето от кеф и изтрих писмото.

На следващия ден бях получил ново.

Цъкнах с език възмутено и отметнах писмото като спам, за да не ми излизат следващите имейли от този подател. „Чаткам ги тия неща“, обади се гласче в главата ми.

„Но не достатъчно“, отвърна второ на другата сутрин, докато в една ръка държах чашата кафе, а с другата шарех с мишката. Съвсем бях забравил за писмото, но то ме чакаше да ми припомни — с удебелен шрифт сред останалите кореспонденции.

Стоях и го гледах тъпо половин минута. Това беше моментът, в който шеговитото се обръща на сериозно и дразнещо едновременно, отвратителна комбинация. Заглавието на писмото беше „Please Help Im a Ghost“.^[1] Когато преди два дена ми подхвърлиха първата кукичка, се учудих веднъж на вика за помощ и после още веднъж, че продължават да се случват неща, които ме учудват. Будните умове наистина не спяха — редовно заливащите инбокса ми молби за финансиране бяха почти всички измамни и още от заглавието намирисваха на спам. Едно семпло „аз съм призрак“ или „върколак“ в заглавието обаче така погъделичкава любопитството на получателя, че да даде един клик още преди да се е усетил. Обикновено толкова е нужно на мистериозните корпорации, печелещи от разпращане на плиткоумни съобщения.

След молбата беше изписана част от изпратения текст, а именно: „I am a ghost whose death was shot with a web camera. This is a clip of my last 02:30“^[2] Първото изречение трябва да сграбчи вниманието на читателя, нали?

Целият текст гласеше: „I am a ghost whose death was shot with a web camera. This is a clip of my last 02:30 minutes and u should never watch it, okay?!?! Just send this e-mail to all of ur friends! I need @ least 1,000,000,000,000 mails sent to r.i.p. 10X!“^[3]

А отдолу имаше прикачен файл на име 01.wmv с възможност за гледане и изтегляне.

Макар че ме беше яд на упоритото писмо, не можах да не се захия безгласно на дебилно измислената и описана идея — без съмнение като шега на американско тийнейджърче с много свободно време, с покриващ очите черен бретон и обеща на носа. Не можех да си обясня другояче кретенския замисъл за затворен в мрежата призрак,

който ще спаси душата си само след един билион изпратени имейли. Типично чатърският мързелив правопис беше съвсем друга пробойна в стремежа към реализъм.

Беше изпратено вчера, 31 юли, в 00:01 часа. „Маниак малък“, изсумтях, отметнах като спам и изтрих. „Опитва се да ми влезе в главата!“. Изключих машината и излязох да се поразходя.

Нямаше адрес, само безразборна комбинация от цифри и думи. Код, който беше различен във всеки от трите мейли, получени докато бях на хижа почивните дни. Разбира се, звучеше логично с някоя семпла програма всеки да може да кодира адреса си. Изпратих като отговор и на трите по едно „Еби си майката!!!“, на три езика. Погледът ми все се спираше обаче на прикачения файл.

Следващата сутрин ме посрещна с гаден дъжд, три известия за неполучените ми отговори и един чисто нов, познат до последната удивителна мейл. Прегледах опциите си:

1) Да му отговоря — не.

2) Да пратя съобщението на всичките си контакти и евентуално тормозът да приключи — и да запиричам на стресната шушумига, много благодаря!

3) Да пусна сърц със съдържанието на писмото — направих го, само в един форум някой беше питал каква е тази глупост, а втори потребител беше отвърнал: „Реклама или друга глупост, пич, не му обръщай внимание!“ Темата нямаше повече отговори.

4) И последната, която ми хрумваше:

Да гледам видеото — и да разбера, че това е нов вирус или реклама на филм, плюс направление как се прекъсва тормозът.

Често казано, малко ме достраша — остатъчен спомен от онези писма, които като малки размножавахме на ксерокс и давахме на петнайсет съученика, за да не умрем до седмица. Тези писма започваха с „В никакъв случай не чети това...“ и продължаваха с драматична история за удавено дете или убито момиче. Винаги се усещах за предупреждението, след като очите ми вече са зашарили по-нататък.

Отдавна не бях дете обаче и знаех коя сянка в тъмното на кой предмет в стаята съответства.

Преместих мишката до „Изтегляне на файла“ и натиснах бързо лявото копче.

Отвори се малък прозорец. В него пишеше: „Съжаляваме, но желаният документ не може да бъде изтеглен“.

— Ами махни опцията тогава, к'во лъжеш хората?! — процедих през зъби.

По челото ми бяха избили няколко миниатюрни капчици пот. Едно от гласчетата, боричкащи се на кълбо в сивото ми кълбо, предложи поредно затриване на упорития имейл. Вече обаче нямаше за кога да се отказвам.

Преместих курсора до „Отваряне на файла“. Отвори се в нов прозорец — черен екран с бутони за пауза и стоп отдолу.

На монитора се появи момче към седемнайсетата си година, с големичък нос и черен перчем пред едното око (познах, да). Камерката му идваше малко отляво, обхващаше и стената зад момчето с полица за книги и няколко тениски на закачалки. То гледаше съсредоточено екрана, с пръсти замръзнали върху клавишите. Клипчето си имаше и аудио фон: Теган и Сара, които покрай няколко резки акорда повтаряха „Аз се разхождах с призрак...“

След трийсет секунди усетих детският страх да се завръща, и то с пълно право. Защото виждах стената зад момчето, на която едно след друго се появяваха червени квадратчета колкото човешка глава. Освен че пространството в квадратчетата придобиваше червеникав нюанс, формите вътре се пикселизираха, загрубяваха и очертанятия им ставаха на гротескни ъгли. Дишането ми се забави за сметка на сърцебиенето, докато гласовете на Теган и Сара също бавно се удебеляваха и буксуваха с думите от песента:

„Ааассс... се рааазсхождахх... ссз приизрааакххг...“

Горе-долу по това време (малко преди втората минута на клипа) младежът пред мен се усети — изгледа уплашено почервяващата си стая и неразбиращ смотолеви нещо. Когато червените квадратчета почнаха да се редят и по тялото му, поде ужасяващи крясъци, но без надежда — почваше да губи очертанятия и движенията му се разбъркваха в самите себе си като снежинките върху телевизионния екран. Последните секунди показват облеганата на клавиатурата окървавена глава и стена, която бавно се връща към обичайния си вид.

Горе-долу по това време се усетих. Квадратите бяха завладели половината стая, а от тонколонките започна китарното интро на „Walking with a ghost“. Камерата, прикачена към монитора ми, се беше включила сама и записваше.

В общи линии това е. Правдоподобността не е сред отличителните белези на това писмо, но се надявам, че сте ми повярвал(а)! Трябва да препратите съобщението ми на всички свои приятели, защото душата ми ще намери покой едва след още 999,999,981,158 получени и отворени електронни писма.

И в никакъв, никакъв случай не отваряйте видеото, което е прикачено към този текст!

---

[1] Моля помогнете, аз към призрак (англ.) — Б.авт. ↑

[2] Аз съм призрак, чиято смърт е бил заснета с уеб камера. Това е клип от последните ми 02:30 (англ.) — Б.авт. ↑

[3] Аз съм призрак, чиято смърт е бил заснета с уеб камера. Това е клип от последните ми 02:30 минути и никога не трябва да го гледате, става ли?!?! Просто изпратете този имейл до всичките си приятели. Имам нужда @ поне от 1,000,000,000,000 съобщения, за да може душата ми да намери покой. (англ.) — Б.авт. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.